

Andy McNab

Crisis Four

A.W. Bruna Fictie

Oktober 1995

Maandag 16 oktober 1995

De Syriërs laten er geen gras over groeien als ze denken dat je hun luchtruim infiltreert. Binnen enkele minuten nadat je hun grens gepasseerd bent, wordt je vliegtuig begroet door een interceptiemacht van drie gevechtsvliegtuigen die zó dicht bij je vliegen dat je naar de piloten kunt zwaaien. Ze zwaaien niet terug; ze komen zo dichtbij om je goed te kunnen bekijken en als ze niet aanstaat wat ze zien, halen ze je neer met hun luchtraketten.

Dat gaat natuurlijk niet op als er een burgervliegtuig op hun radarschermen verschijnt. Dat was ook de reden dat ons team voor deze speciale methode van infiltratie had gekozen. Als Damascus ook maar het geringste idee had gehad wat er stond te gebeuren aan boord van de British Airways-vlucht van Delhi naar Londen, zouden hun gevechtsvliegtuigen zijn opgestegen zodra de Boeing 747 het Saoedi-Arabische luchtruim had verlaten.

Ik draaide en kronkelde op zoek naar een wat comfortabeler houding en was jaloers op al die mensen boven me, achter de piloot, die waarschijnlijk aan hun vijfde gin-tonic zaten, hun tweede film bekeken en zich voor de derde keer lieten opscheppen van de boeuf en croûte.

Reg 1 zat voor me. Hij was één meter zesentachtig, met de bouw van een bakstenen poepdoos, en hij had het waarschijnlijk nog een stuk moeilijker in onze verkrampte positie dan ik.

Zijn krullerige zwarte haar, aan de slapen al wat grijs, danste voor mijn gezicht. Hij was net als ik - voor ik er in '93 uitstapte - aangewezen om klussen voor de inlichtingendiensten te doen, inclusief het soort klussen waar het Amerikaanse congres nooit toestemming voor zou geven. Ik had, toen ik nog bij het Regiment zat, vergelijkbare klussen gedaan, maar dit was de eerste sinds ik een 'κ' was. Gezien de tegenstand die we konden verwachten, zou het niemand van ons verbazen als het ook de laatste zou zijn.

Ik keek naar Sarah, die rechts van mij in het halfduister lag. Ze had haar ogen gesloten, maar zelfs in het vage licht kon ik zien dat ze er niet op haar gelukkigst uitzag. Misschien hield ze gewoon niet van vliegen zonder de bijbehorende champagne en slippers.

Het was alweer een tijdje geleden dat ik haar voor het laatst had gezien en het enige wat er aan haar veranderd was, was haar haar. Het was nog steeds heel steil, bijna Aziatisch, hoewel het eerder donkerbruin dan zwart was. Het was altijd kortgeknipt geweest, maar ze had zich op deze operatie voorbereid door er een soort stekeltjeskapsel van te maken. Ze had krachtige gelaatstrekken, met grote, bruine ogen boven hoge jukbeenderen en een neus die net iets te groot was. Om haar mond lag altijd een serieuze trek. Sarah zou op haar oude dag geen last hebben van lachrimpels. Als ze het meende, was haar glimlach warm en vriendelijk, maar vaker leek het of haar gezicht een glimlach nabootste. En toch, net als je dat dacht, vond ze ineens iets heel raars amusant en dan trilde haar neus en vertrok haar hele gezicht in een stralende, bijna kinderlijke grijns. Op dergelijke momenten zag ze er nog mooier uit dan ze normaal al was, misschien zelfs wel te mooi. Dat was soms een risico in ons soort werk aangezien mannen altijd twee keer keken, maar nu, op vijfendertigjarige leeftijd, had ze geleerd haar uiterlijk in haar voordeel te gebruiken. Het maakte haar tot een nog groter kreng dan de meeste mensen al dachten dat ze was.

Het had geen zin, op mijn gemak zou ik hier nooit zitten.

We waren nu al bijna vijftien uur aan boord van het vliegtuig en mijn lichaam begon pijn te doen. Ik draaide me op mijn linkerzij. Misschien dat dat beter ging. Reg 2 kon ik niet zien, maar ik wist dat hij ergens links van me in het duister lag. Hij was makkelijk te onderscheiden van Reg 1, want hij was zo ongeveer dertig centimeter kleiner en had een bos haar die veel weg had van een kluwen donkerblonde wol. Het enige dat ik van hen wist, behalve hun zapnummers, was dat ze net als ik binnen de afgelopen drie weken waren besneden en dat hun ondergoed net als het mijne uit Tel Aviv kwam. En meer wilde ik ook niet van ze weten, of van Reg 3 tot en met 6 die al in het land waren en op ons wachtten - ook al was een van hen, Glen, een oude vriend van me.

Ik lag weer met mijn gezicht naar Sarah. Ze wreef met haar vuisten in haar ogen, als een slaperig kind. Ik probeerde wat te dutten; dertig minuten later maakte ik mezelf nog steeds wijs dat ik sliep toen ik een schop tegen mijn kuiten kreeg. Het was Sarah.

Ik ging rechtop in mijn slaapzak zitten en tuurde in het halfduister. Drie laadmeesters, *loadies*, scharrelden rond met schijnwerpers op hun hoofd, die een vaag rood licht verspreidden teneinde ons nachtzicht niet te verpesten. Bij ieder van hen liep een soort navelstreng vanaf hun gezichtsmaskers omlaag en hun handen bewogen instinctief om zich ervan te verzekeren dat die niet werd losgerukt van de zuurstoftoevoer van het vliegtuig.

Ik ritste de slaapzak open en voelde zelfs door mijn all-weatherpak heen de ijzige kou in het niet onder druk staande laadruim van de 747. Geen van de passagiers of bemanningsleden zou weten dat er hier, in de buik van het vliegtuig, ook nog mensen zaten. En onze namen stonden ook nergens op de vluchtlijsten.

Ik vouwde de slaapzak dubbel en liet de 'persoonlijke zakken' die ik in de loop van de nacht gevuld had, zitten. Het waren plastic zakken met een slangetje eraan waarin je naar harten-

lust kon piesen. Ik vroeg me af hoe Sarah dat had opgelost. Het was voor mij al een ramp geweest, want mijn penis was nog behoorlijk gevoelig, maar voor een vrouwelijk bemanningslid op een lange vlucht moest het helemaal moeilijk zijn met zo'n ding dat speciaal voor mannen ontworpen was. Ik prentte mezelf in dat ik het haar een keer moest vragen. Tenminste, als we dit overleefden en we daarna nog met elkaar door dezelfde deur konden.

Ik kon nooit onthouden wat stuurboord en bakboord was; het enige dat ik wist, was dat als je van voorin het vliegtuig naar achteren keek, wij in de kleine ruimte achterin zaten en dat de deur zich aan de linkerkant bevond. Ik omklemde mijn zuurstoffles toen een loadie er overheen stapte en zette mijn masker recht toen zijn been erachter bleef haken en het enigszins van mijn gezicht gleet. De binnenkant voelde plotseling nat, klam en koud aan.

Ik pakte mijn Car 15, een versie van de M16 ArmaLite 5,56mm met een telescoopvizier en een kortere loop, spande hem en zette de veiligheidspal om. Aan de Car was bij wijze van draagriem een stuk groen parakoord bevestigd. Ik hing het over mijn rechterschouder zodat de loop naar beneden wees en het geweer achter mijn rug hing. De parachute zou daar weer overheen gehangen worden.

Ik duwde mijn hand onder het all-weatherpak om mijn Beretta 9mm te pakken, die in een holster tegen mijn rechterdij zat. Ik spande dat wapen ook en trok de slede enkele millimeters terug om de kamer te controleren. Toen ik het wapen zó draaide dat het de rode gloed van een van de loadies opving, zag ik de glinstering van een keurig geladen kogel, klaar om afgevuurd te worden.

Dit was mijn eerste 'valse vlag'-klus. Ik deed me voor als een lid van de Israëliëse speciale strijdkrachten en terwijl ik mijn beenriemen wat verstellde, bedacht ik dat ik graag wat meer tijd had gehad om van die besnijdenis te herstellen. Het genas allemaal niet zo snel als ons was voorgehouden. Ik keek om me

heen terwijl we onze uitrusting aantrokken en hoopte dat de anderen minstens zoveel pijn hadden.

We stonden op het punt een 'lift' uit te voeren om erachter te komen wat de nieuwe boeman van het Westen, Osama Bin Laden, een tot terrorist bekeerde Saoedi-Arabische multimiljonair, hier in Syrië bekokstoofde. Satellietfoto's hadden grondverzet en verplaatsing van zwaar materieel aangetoond vanaf Bin Ladens bouwbedrijf vlakbij de bron van de rivier de Jordaan. Stroomafwaarts lag Israël en als hun belangrijkste watertoevoer op het punt stond ingedamd of omgeleid te worden, of op een andere manier beïnvloed, moest het Westen dat weten. Ze vreesden een herhaling van de oorlog van 1967, en met Bin Laden in de buurt kon je van alles verwachten. Hij was niet voor niets door Clinton als Amerika's staatsvijand nummer 1 betiteld.

Onze taak was het om Osama's rechterhand - bij ons vanwege de operationele veiligheid slechts bekend als de 'Bron' - een, zij het onvrijwillige, lift te geven. Zijn privéjet was gesignaleerd op een nabijgelegen vliegveld. De vs moesten gewoon weten wat er in Syrië aan de hand was en, mogelijk nog belangrijker, zien uit te vinden hoe ze Osama in handen konden krijgen. Zoals de knaap van de briefing had gezegd: 'Bin Laden vertegenwoordigt een volkomen nieuw fenomeen: terrorisme niet gesteund door een bepaalde staat, maar door een extreem rijke en religieus gemotiveerde leider met een intense haat jegens het Westen - Amerika in het bijzonder - en jegens Israël en de seculiere Arabische wereld. Hij moet tegengehouden worden.'

Toen we eenmaal gereed waren en gecontroleerd door de loadies, was het gewoon een kwestie van jezelf staande houden en afwachten. De komende paar minuten kon je alleen maar dagdromen of doodsbang worden. Ieder van ons had zich in zijn of haar eigen kleine wereldje teruggetrokken. Vóór een operatie is de een bang, de ander opgewonden. Af en toe zag ik de rode gloed van de zaklampen weerspiegeld in de ogen van de anderen; ze staarden naar hun laarzen of naar een ander

vast punt. Misschien dachten ze aan hun vrouw, hun vriendin, hun kinderen, of wat ze hierna zouden gaan doen, of misschien vroegen ze zich wel af wat ze hier verdomme te zoeken hadden.

Ikzelf wist eigenlijk niet goed wat ik moest denken. Ik had me al nooit erg druk kunnen maken over de gedachte dat ik zou sterven en nooit meer iemand zou zien. Zelfs mijn vrouw niet, toen ik nog getrouwd was. Ik voelde me altijd een gokker die niets te verliezen had. De meeste mensen die gokken doen dat met de dingen die belangrijk voor ze zijn; ik gokte in de wetenschap dat als ik zou verliezen, er verder eigenlijk niets verloren was.

Ik keek hoe de gloeiende redheads, loadies met rode hoofdlampen op hun hoofd, onze uitrusting in de grote, aluminium Lacon-kisten pakten. Als we er eenmaal uitgegooid waren en de deur weer dicht was, zouden ze alle aanwijzingen dat wij hier geweest waren in de kisten stoppen en vervolgens geduldig wachten tot ze in Londen waren, waar anderen zich erover zouden ontfermen.

Twee van de loadies deden nog een keer de ronde met hun zaklampen om er zeker van te zijn dat er niets los rondslingerde, omdat dat naar buiten gezogen zou worden zodra de deur open zou gaan. Deze klus mocht door niets in gevaar worden gebracht.

We kregen de opdracht onze eigen zuurstoffles open te draaien, ons los te koppelen van de zuurstofvoorziening van het vliegtuig en gereed te gaan staan. Sarah stond voor Reg 1, die als tandem met haar zou springen. Ze wist me altijd weer te verbazen. Ze behoorde tot de IG (Inlichtingen Groep), het hoogste van het hoogste in de pikorde van de Geheime Dienst. Het waren mensen die hun tijd grotendeels doorbrachten op ambassades, zich voordoend als diplomaten. Hun leven moest wel een onafzienbare stroom van recepties en cocktailuurtjes zijn, waar ze hun inlichtingen probeerden te vergaren. Ze renden niet rond met een wapen in de aanslag. Maar het moest gezegd worden: Sarah wilde altijd per se een klus zelf afmaken.

Ze had een masker voor en een veiligheidsbril op en ze zag eruit alsof ze dit al honderden keren had gedaan. Dat was niet zo; haar allereerste sprong was drie weken geleden geweest, maar ze nam haar werk zó serieus dat ze waarschijnlijk tien boeken over de vrije val gelezen had en meer feiten en cijfers kende dan wij allemaal bij elkaar.

Ze draaide zich om, op zoek naar mij. We keken elkaar aan en ik knikte haar bemoedigend toe. Het was tenslotte een deel van mijn taak om op haar te letten.

De loadie gebaarde dat we naar de deur moesten. Onze rugzakken, die elk zo'n twintig kilo uitrusting bevatten, hingen aan ons tuig en tegen de achterkant van onze benen. We waggelden als een stelletje ganzen naar voren en verplaatsten ons gewicht steeds van de ene op de andere voet. Gelukkig hadden we de rugzakken niet helemaal vol hoeven stoppen. Als alles volgens plan verliep, zouden we slechts enkele uren op de grond zijn.

Er was een pauze van vijf seconden omdat de loadie via zijn microfoon met de navigator van het passagierstoestel sprak. Daarna knikte hij en kwam in actie. De deur was ongeveer half zo groot als de gemiddelde garagedeur. Hij klapte alle hendels omlaag, draaide ze tegen de klok in en trok ze toen naar zich toe. Ondanks mijn helm hoorde ik de enorme luchtstroom en toen sloeg een storm tegen mijn pak. Waar daarnet de deur had gezeten, was nu een groot, zwart gat. De labels op de bagage in het ruim flapperden wild heen en weer. De ijskoude wind geselde de gedeelten van mijn gezicht die niet door het masker werden beschermd. Ik deed mijn bril voor mijn ogen en klampte me vechtend tegen de stormwind vast aan het vliegtuigframe.

Tien kilometer onder ons lag Syrië - vijandig gebied. We controleerden alles nog een laatste maal. Ik wilde deze sprong achter de rug hebben, de klus klaren en morgenochtend voor het ontbijt terug op Cyprus zijn.

We stonden dicht op elkaar gepakt bij de uitgang. Het gebrul van de wind en de straalmotoren was zó oorverdovend dat ik

nauwelijks kon denken. Eindelijk hield de loadie een rood licht op. We gaven een gezamenlijke brul: 'Rood! Rood!' Ik weet niet waarom, want niemand die het hoorde; het was gewoon iets dat we altijd deden.

Het licht van de loadie sprong op groen en hij schreeuwde: 'Groen!'

Hij deed een stap naar achteren en we riepen naar onszelf: 'Plaats!'

We bewogen ons lichaam naar voren en probeerden boven het gebrul uit te roepen: 'Klaar!'

Toen wiegden we terug. 'Af!'

Achter elkaar aan verdwenen we naar buiten, vier mensen aan drie parachutes die tollend omlaag vielen naar Syrië. Ik was de laatste en kreeg een zet van de loadie om ervoor te zorgen dat er niet te veel ruimte tussen ons zou zijn.

Je kunt tegenwoordig een vrije val maken van grote hoogte en kilometers van het doel verwijderd en dan toch met uiterste precisie neerkomen. Je opent daartoe al op relatief grote hoogte de parachute. Het is een techniek die vraagt om kleding voor extreme weersomstandigheden en zuurstoftoevoer, want je moet temperaturen overleven van min veertig, en dat op een afdaling waarbij je zo'n tachtig kilometer overbrugt en bijna twee uur in de lucht bent. Deze manier heeft grotendeels de oude techniek vervangen (de parachute pas laag openen), om de eenvoudige reden dat je, in plaats van met duizelingwekkende vaart op de aarde af te schieten, met nauwelijks een idee van waar je zult landen of waar de rest van het team is als je eenmaal aan de grond bent, op je gemak op je doel af zeilt, zittend in een comfortabel tuig. Tenzij natuurlijk onlangs een man in een witte jas een stukje van je lul heeft afgeknipt.

Ik voelde hoe ik werd meegenomen door de jetstream. Als het vliegtuig met achthonderd kilometer per uur over je heen raast, denk je al gauw dat je tegen de staart aan zult slaan, maar je valt gewoon naar beneden en raakt hem nooit.

Toen ik eenmaal uit het kielzog van de straalmotoren was,

werd het tijd om me te oriënteren. Ik kon door de wind en het feit dat ik de lichtjes van het vliegtuig zo'n honderd meter boven me zag knipperen afleiden dat ik ondersteboven hing. Ik spreidde mijn armen en benen en maakte mijn rug hol, zodat ik in een wat stabielere positie kwam.

Ik keek om me heen - je hoofd bewegen tijdens de vrije val is zo ongeveer het enige dat je stabiliteit niet beïnvloedt - en probeerde te zien waar de anderen waren. Ik kon net een gestalte rechts van mij ontwaren; ik wist niet wie het was, maar dat deed er ook niet toe. Toen ik omhoog keek, zag ik de staartlichten van de 747 een heel eind boven ons verdwijnen en beneden op de grond was helemaal niets - ik zag geen enkel licht.

Het enige dat ik hoorde, was de lucht die langs me heen stroomde; het was net zoiets als wanneer je je hoofd uit het raam van een auto stak die honderdvijftig per uur reed. Wat ik nu moest doen, was stabiel blijven en wachten op het moment dat het AOM (het automatische openingsmechanisme) zijn werk deed. Je gaat ervan uit dat het werkt, maar houdt je toch gereed om zelf te trekken, gewoon voor het geval dat. Ik dacht: krijg de klere maar. Ik wist wat mijn trekhoopte was: 30.000 voet, een vrije val van 8000 voet. Ik bewoog mijn linkerhand naar boven, tot vlak boven mijn hoofd, en mijn rechterhand naar omlaag, naar het trekkoord. In al je bewegingen moet symmetrie zitten. Als je in een vrije val zit en slechts één hand beweegt, krijgt die een enorme weerstand en ga je tuimelen.

Ik kon de naald op de hoogtemeter rond mijn pols zien. Ik was de 34.000 voet gepasseerd. In plaats van te wachten tot ik de ruk van het AOM aan de pen voelde, bleef ik op de hoogtemeter kijken en, op 30.000 voet, trok ik aan de hendel en duwde mijn handen tot boven mijn hoofd, zodat ik weggleed. Zo zou de lucht in de droge parachute slaan en de hoofdparachute naar buiten brengen. Ik voelde hem bewegen en me zachtjes heen en weer wiegen. En toen, béng - het is net of je tegen een stenen muur aanknalt. Je voelt je als zo'n stripfiguur die net door een rots verpletterd is.

Ik maakte me nog steeds niet echt druk om de positie van de anderen; ik moest eerst zien te zorgen dat bij mij zelf alles in orde was. Ik hoorde een andere parachute openklappen en wist dat hij vlakbij zat. Ik keek omhoog om me ervan te verzekeren dat ik een scherm boven mijn hoofd had en geen grote zak wasgoed. De middelste drie of vier cellen van de grote matras zaten vol lucht. Ik pakte de remlijnen, de twee hendels die aan weerszijden van het scherm aan een parakoord zaten, trok ze los uit het klittenband dat ze in positie hield, en begon te trekken. Er zitten zeven cellen in het scherm; door te pompen vul je de buitenste cellen sneller met lucht.

Ik begon nu om me heen te kijken om te zien hoe mijn positie ten opzichte van de anderen was. Jezus, wat deed mijn pik zeer! De beengordels waren langs mijn dijbeen omhoog gekropen en het leek wel of iemand mijn lul met een combinatietang bewerkte.

Boven me zag ik Sarah en Reg 1. Kennelijk waren de buitenste cellen bij mij nogal langzaam opengegaan, want ze hoorden eigenlijk onder me te zitten. Ze spiraalden nu langs me heen terwijl Reg 1 met zijn rechterhand aan de remlijn trok om zijn correcte positie in de groep in te nemen. Sarah hing er als een klein kind bij terwijl hij zijn plaats tussen mij en Reg 2 innam, die ergens onder me zat.

Als laatste man in de formatie was het voor mij een fluitje van een cent. Zolang ik maar vlak boven het scherm onder me bleef en net de achterkant ervan aanraakte, zou ik de anderen niet kwijtraken, tenzij Reg 1 en Sarah het spoor bijster raakten. Reg 1 zou hetzelfde doen bij Reg 2, die de onderste man was; hij moest het navigeerwerk doen en wij controleerden alleen maar. En als het echt uit de klauwen dreigde te lopen, konden we, als we eenmaal van de zuurstof af waren, naar elkaar schreeuwen.

Reg 2 zou de display van zijn sat nav (navigatiesysteem via de satelliet) in de gaten houden. Hij hoefde alleen maar te zorgen dat het streepje midden in de display bleef staan. Wat was

de techniek toch mooi. We daalden met ongeveer vijfendertig knopen; het scherm geeft je twintig knopen en we hadden de wind mee, hetgeen vijftien knopen extra betekende.

Ik controleerde mijn hoogte: iets meer dan 28.000. Prima. Controleerde de sat nav: prima. En dat was het wel. Alles wat gedaan moest worden, was gedaan: de zuurstof werkte en we waren in formatie. Tijd om het me wat gemakkelijker te maken. Ik pakte de lijnen die het scherm verbonden met het tuig, trok mezelf op en wriemelde net zolang met mijn benen tot het tuig halverwege mijn dijen zat.

De volgende dertig minuten gleden we kalmpjes omlaag en controleerden af en toe het tuig, de hoogte en de sat nav. Ik begon nu ook lichtjes te zien. Stadjes en dorpen met straatverlichting die tot ongeveer een kilometer buiten de bebouwde kom de uitvalswegen volgde, waarna er alleen nog maar duisternis was, onderbroken door autolampen die aangaven waar een weg liep.

Ik keek op mijn hoogtemeter. Ik zat op ongeveer 16.200 voet. Ik dacht: nog een paar minuten en dan doe ik mijn zuurstofmasker af. Dat stomme ding zat me alleen maar in de weg. Als ik me duizelig voelde worden, zou ik het masker gewoon weer opzetten en een paar keer diep ademhalen. Ik zat inmiddels onder de 16.000. Mijn mond zat vol speeksel en het masker voelde klam aan. Ik pakte met mijn rechterhand de klem en trok hem los. Het ding viel gewoon omlaag en bungelde nu langs de linkerkant van mijn gezicht.

Ik voelde de kou rond mijn mond waar al het vocht van mijn masker had gezeten. Het bevroor bijna, maar het voelde heerlijk aan; ik kon mijn mond bewegen en kauwbewegingen maken.

Na ongeveer tien minuten controleerde ik opnieuw mijn hoogtemeter: 6500 voet, tijd om aan het werk te gaan. Ik zette mijn infraroodbril op, die aan een parakoord rond mijn nek hing, en ging op zoek naar het geknipper van een IR Firefly (infrarood detectiesysteem). Het was hetzelfde knipperlicht dat je

wel op hoge gebouwen ziet, om vliegtuigen te waarschuwen, maar in dit geval was het een klein handmatig geval dat een korte, heldere lichtflits uitstraalde door een IR-filter. Niemand anders dan wij kon het zien, of natuurlijk iemand die ook zo'n bril had. Ik bleef in het duister turen. Het moest simpel op te pikken zijn. Beng; daar was het, schuin rechts van me.

We begonnen nu aan de nadering. Ik concentreerde me op het mezelf in positie houden vlak boven en achter het scherm van Reg 1, dat groter was dan het mijne omdat hij extra gewicht had in de vorm van Sarah. Ik hoorde hem onder me; hij klonk als een onderwijzer op een lagere school. 'Goed, we kunnen nu elk ogenblik landen. Houd je benen gebogen en onder je heupen. Zijn je benen gebogen?'

Ze had het kennelijk bevestigd. Ik trok de bril van mijn gezicht en liet hem bungelen.

'Oké, handen omhoog.' Ik zag al voor me hoe ze haar handen omhoog bracht en Reg 1 bij zijn polsen pakte, bij de remkoorden, om die uit de weg te houden zodat ze zich bij een slechte landing niet zou verwonden.

Ik zag nog steeds geen grond - het was veel te donker - maar ik hoorde: Stand by, stand by. Landing komt... landing... landing..'

Toen volgde het geluid van zijn rugzak die tegen de grond sloeg en zijn bevel tot Sarah: 'Nu!'

Zijn valscherp begon, terwijl ik over hem heen zeilde, in te zakken. Mijn eigen rugzak bungelde aan de riemen aan mijn voeten; ik schopte hem los en hij viel binnen de drie-meterlijn op de grond. Zodra ik hem de grond hoorde raken, begon ik ook te remmen. Ik raakte de grond, rende drie, vier stappen mee, draaide me toen snel om en trok aan mijn lijnen om het scherm in te laten zakken.

Achter me dook iemand op. Regs 3 tot en met 6 waren al vijf dagen aan de grond en bemanden de DZ (dropzone). Joost mocht weten hoe ze het land binnen waren gekomen; mij interesseerde het niet.

‘Alles oké, maat?’ Ik herkende de stem. Glen, de enige wiens naam ik kende, was de grondcommandant. Hij zag eruit alsof je de staalharde Clint Eastwood zou horen als hij zijn mond opendeed, maar in werkelijkheid bracht hij een zacht, beschaafd stemgeluid voort.

‘Ja. Prima, maat, prima.’

‘Trek maar zo snel mogelijk die troep uit.’

Binnen enkele minuten waren onze tuigen, pakken en zuurstofapparatuur weggeborgen in grote boxen en zaten we in twee Toyota Previa's, waarvan de chauffeurs infraroodbrillen op hadden. We reden bonkend over de woestijngrond in de richting van een industrieterrein vlak bij een stad, op nog geen anderhalve kilometer van de Golan-hoogvlakte en de grens met Israël. We hadden allemaal dezelfde kleding aan: groene overalls met daaronder burgerkleding, die onderdeel uitmaakte van het ontsnappingsplan, plus koppelriemen en schoeisel naar eigen keuze. Het mijne bestond uit een paar Nikes, waarvan was gebleken dat je die in elke winkelstraat in Tel Aviv kon kopen.

Glen en ik kenden elkaar al heel lang. We hadden samen begin jaren tachtig Selectie gedaan en hadden elkaar later beter leren kennen toen we beiden dezelfde vrouw probeerden te versieren - die nu zijn echtgenote was, trouwens. Hij was even oud als ik - achter in de dertig - had een getaand, mediterraan uiterlijk en een paar moedervlekken op zijn gezicht waaruit haar groeide en hij zag er altijd uit of hij zich nog moest scheren. Met zijn eeuwige glimlach was hij de goeigheid zelve - hij hield van zijn vrouw en twee kinderen, van zijn baan en waarschijnlijk zelfs van zijn auto en de kat. De afgelopen vijf dagen hadden ze zich voorbereid en een explosieve lading geplaatst in een elektriciteitscentrale. Daarmee zou de stad in het donker zitten als wij op ons doel afgingen en ik wist dat Glen elke minuut van de klus had genoten.

‘We zijn op de droppingplek.’

Als we vanaf nu iets wilden zeggen, moest het op fluisterton

zijn. Terwijl we uit de voertuigen klauterden, gebaarde ik naar Sarah dat we uit de weg moesten blijven. We kropen onder een van de knoestige bomen waaruit deze olijfboomgaard bestond, waarbij de sterren ons net voldoende licht verschaften om dat zonder gestruikeld te doen. Dat was ook wat me het meeste aantrok in het Midden-Oosten: de sterren. Het leek wel of je er het hele universum kon zien, en zo helder ook.

De Regs deden hun rugzakken weer om en controleerden of alles in orde was. Verderop zagen we de gloed van de stad. De nachtelijke lucht was koud na de warmte van de auto en ik stond te trappelen om te vertrekken.

De chauffeur kwam op ons af met een klein magnetisch doosje. ‘De sleutels,’ zei hij. ‘Van beide voertuigen; in de achterste wielkast aan deze kant.’

Ik keek even naar Sarah en we knikten allebei. Zij had een kleinere rugzak dan ik, met daarin haar traumakit, met whisky en alles wat ze verder nog nodig mocht hebben. Als de spullen voor de patrouille eenmaal waren gepakt, moest je verder zelf weten wat je nog meenam.

Glen kwam met een vrolijk ‘Alles oké?’ op ons af, alsof hij Sarah een hart onder de riem wilde steken.

Ze keek hem onverstoorbaar aan en zei: ‘Zullen we maar gewoon vertrekken?’

Hij zweeg even om de klank van haar antwoord te laten bezinken. Hij vond het niet leuk. ‘Oké, we gaan.’ Hij wees op haar. ‘Jij achter mij. Nick achter haar, oké?’

Ik zag hoe schimmige gestalten zich op het pad door de boomgaard opstelden. Mijn enige taak was om haar te beschermen; we hadden Glen daar niet over ingelicht, maar als het op een ramp uit zou draaien, zouden wij tweeën er onmiddellijk vandoor gaan. We zouden hen gewoon in hun sop gaar laten koken. Terwijl we aansloten in de rij dacht ik na over de keren dat ik zelf klussen had uitgevoerd toen ik nog in het Regiment zat, me er niet van bewust dat niemand zich echt om me bekommerde.